

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

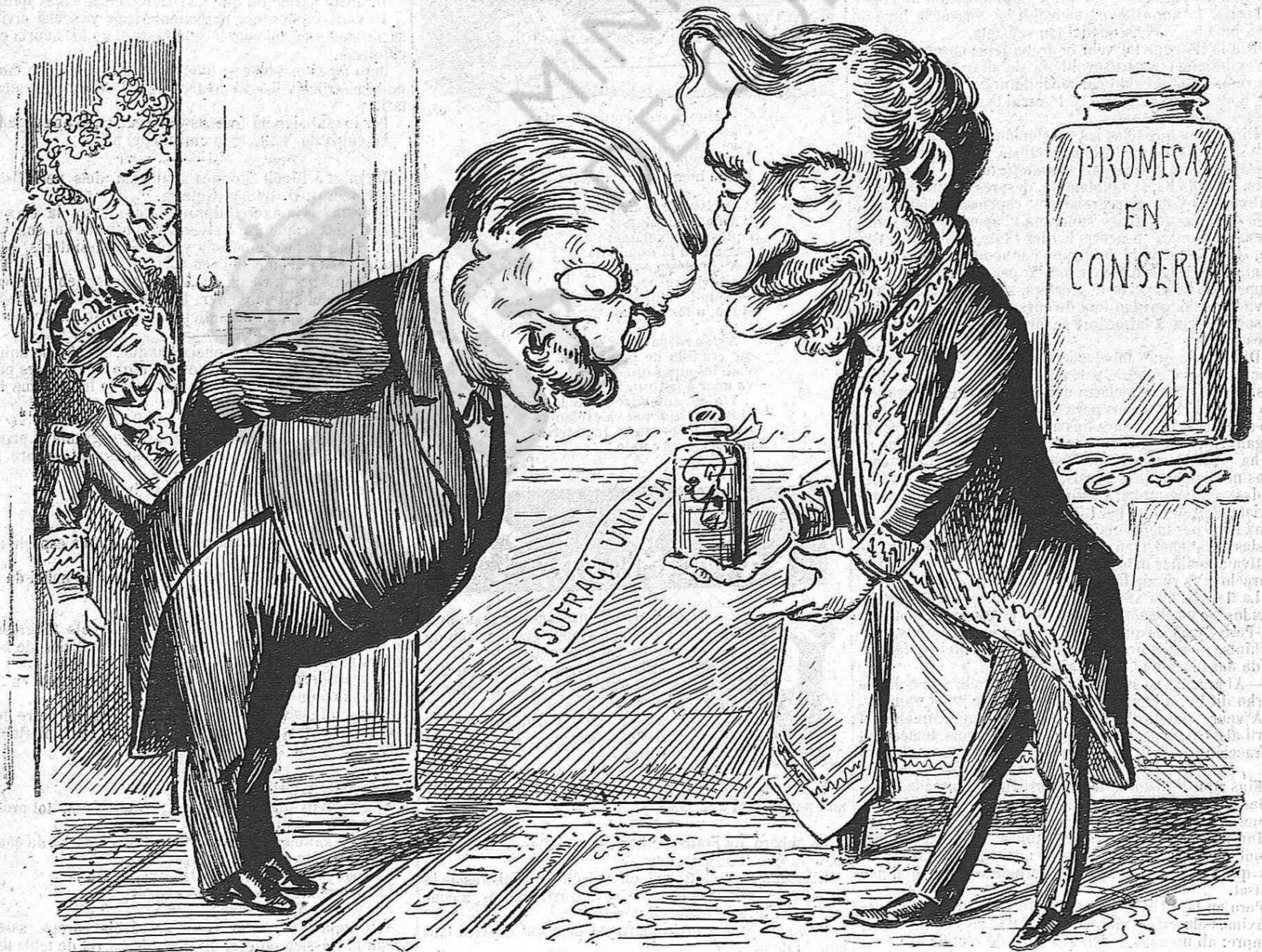
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1⁸⁰.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

LO SUFRAGI UNIVERSAL Á GUST D' ELLS; PERO NO Á GUST NOSTRE.

—Miri, D. Antón, ja li reduhit tant com hi pogut... ¿Li está bè aixís?

L' HISTORIA DE SEMPRE.

EVENT figurar en las llistas electorals de Barcelona tots los ciutadans que pagan alguna contribució, ademés de tots los que posseïxen títol acadèmic, no arriba de bon tros a 8.000 lo número dels electors inscrits en ellas. Aquest dato es altament vergonyós. D' ell sembla resultar, pels efectes electorals al menos, que la ciutat tinguda per més rica y laboriosa, es una de las poblacions més pobres y miserables de la nació. Pocas seràn, en efecte, las que no contin més de un elector per cada 37 habitants.

L' Ajuntament s' excusa ab los vehins, alegant que la majoria de aquests no ompliren degudament las fullas que se 'ls passaren a domicili, y assegura que 'ls vehins que las ompliren bé, figuran tots en las llistas.

Pero ¿qui 'ns assegura a nosaltres, que l' Ajuntament diga la veritat?

Qui en materias electorals ha viscut sempre de l' engany y la trafica ¿com ha de pretendre que se 'l crega per la seva paraula?

La representació del partit republicà històric, sense reparar en imposarse treballs titànichs en pró de la moralitat electoral, s' ha valgut de tots los medis que la llei otorga al ciutadà per efectuar una escrupulosa revisió dels actes del Ajuntament, en materias electorals; y s' ha vist burlada en sos desitjos.

Quantas vegadas s' ha presentat ab la llum de la llei a la mà, l' autoritat municipal li ha apagat la llum de una bufada, y s' ha quedat tan satisfeta.

Diu la llei que tot vehi té dret a ferse ensenyar lo padró municipal a qualsevol hora del dia. Donchs bé: s' ha requerit al arcalde per medi de notari perque senyales hora per examinarlo, y l' arcalde s' ha negat a admetre 'l requeriment.

Din la llei que todas las resolucions que recaygan sobre sollicituds de inclusió ó exclusió d' electors en las llistas, deurán comunicarse *inmediatamente* als interesats. Donchs bé, l' Ajuntament, després de un sens fi de subterfugis y de interpretacions capciosas y farisaicas, sols quan las autoritats superiors l' apercibeixen seriament, comunica 'ls acorts lo dia 15 de octubre a la tarde, quan ja no hi ha temps per acudir en alsada davant de la Comissió Provincial. Y per tal motiu un gran número de instancias d' electors, ab dret a reclamar la seva inclusió, quedan fora de curs. Aixó ja no es sols desobediència a las ordres superiors: es desobediència y escarni.

Diu la llei que tot elector pot reclamar quants datos necessiti pera pendre part en la rectificació de las llistas. Donchs bé, 's reclama del Ajuntament un certificat de las 1.500 inclusions per ell acordadas en sessió de 30 de setembre, per veure fins a quin punt s' ha procedit legalment, y la tal certificació, aquesta es l' hora que no s' ha expedit encare. Se li demana la llista dels guardias municipals, dels burots, dels individuos de las brigadas, per comprobar quants de aquests infelissos assalariats figuran entre las 1.500 inclusions acordadas a última hora per medis clandestins y tenebrosos, y las llistas no s' ensenyan. La llei pena formalment tota negativa a facilitar datos de aquesta índole, y l' arcalde de Barcelona 's riu de la llei y de la pena.

La llei faculta als electors per valerse de notari en tots los actes electorals y D. Pere Casas, l' ex-botiguer D. Pere Casas, desprecia 'ls requeriments notariais, atribuintse una condició sobrehumana, casi divina, exempta de todas las obligacions legals.

—Al arcalde no se 'l requereix:—diu ell, y ja créu haverho dit tot, dihent que al arcalde no se 'l pot requerir.

A veure que dirà l' encopelat ex-botiguer, quan se 'l porti als tribunals, a ventilar tantas y tants temerarias infraccions de llei, tants y tan manifestos abusos.

Fins aquí l' historia de lo ocorregut, expurgada de incidents y detalls que allargarian desmesuradament aquest article.

Inútil dir que 'l partit republicà històric acudirà ahont siga menester fins obtenir una reparació als agravis que se li han inferit, als perjudicis que se li han causat.

Pero en tant ¿baix quinas condicions s' efectuarán las próximas eleccions municipals? Baix las condicions de sempre: ab un cens deficient avants de rectificarse y escandalosament amanyat durant lo período de la rectificació. Tornarem a veure 'ls colegis invadits per burots, municipals y empedradores, y 'ls poch electors de veras se 'n allunyan per no atrapar una ganivetada ó un mal tanto, com aquells de l' altra vegada en lo colégi 10, que

després de dos anys de procediments judicials seguits a instancia de part, restan impunes, sens dupte perque los valents de las brigadas cobrin nous brios, quan algú necessiti novament los seus serveys. ¿Qui sab si algun dia a Barcelona 's podrá repetir la célebre frase del procés de Gandesa: «Deu en lo cel y Fulano de tal en la terra?»

¿Y en nom de quin interés se cometen tals escándols y 's preparan tals tropelias? ¿En nom del partit fusionista? No, may: protestém contra tal suposició. A la Casa gran no s' hi alberga 'l partit fusionista, sino una pandilla de vividors, composta de desetxos de tots los partits.

Molts d' ells han de despedirse del càrrec en virtut de la Lley Mellado, y a pesar de tot trampejan, com si obressin, no per necessitat sino per vici.

Y fins aquesta pandilla está avuy enterament descomposta. Sis ó set aspirants a arcalde 's disputan la vara, que ha de deixar per torsa D. Francisco. La Junta del Cassino de la Plassa Real desautorisa a *El Barcelonès* per sos atachs a la Diputació, que ha destruït la ilusió postera dels regidors d' ofici barrantlos de las llistas d' elegibles. Ha arribat per ells l' hora de tirarse 'ls plats pel cap... Ja no 'ls queda ni 'l talent de menjar y guardar reserva. Son una càfila d' escandalosos.

¿Y han de mereixe uns tipos aixis l' amparo y la protecció del govern? Sobre un pilot d' escombrarias no s' hi aguanta res. En vá 'l tio Lluch se 'n va a Madrid en busca de un remey. Las descomposicions produhidas per vicis de la sanch no 's curan ab cataplasmas.

Per lo tant, lo Sr. Capdepon, que tantas garantias ha ofert al cos electoral en sas notables circulars, y qu' está animat, segons noticias, dels millors desitjos, es qui deu esqueixar la grua, no sols en desagravi de la justicia, sino també en interés del partit fusionista, que may podrá admetre decorosament la representació de aquesta càfila de... de... de regidors d' ofici.

¡Llenya a n' ells, Sr. Capdepon!
Advertintli que si no ho fa vostá tindrà de ferho un dia ó altre 'l poble de Barcelona.

P. K.

—Mon marit sempre rumia,
digué la dona de 'n Joan:
y va respondre en Badia:
—Ja t' he rahó, Rosalía:
lo seu home es un rumiant.

Parlant de la Estrella
l' Amat y en Marsá,
aquest va exclamar:
—A mí 'm fa escudella.
Y 'l pobret Amat,
molt trist responia:
—¡Cóm l' estimaria
si me 'n fes un plat!

A una raspa coneixia
qu' era filla de montanya,
y ab los amos que servia
va anar a la Gran Bretanya.
Y al no entendre als de la terra
hi ha qui diu que va exclamá:
—Jo no sé perqué a Inglaterra
no parian en catalá.

P. TALLADAS.

ON Anton se prepara per inaugurar lo curs del Ateneo de Madrid ab un discurs baix lo següent tema:

«Diversos modos com s' exerceix la soberania en las democracias modernas.»

Massa sab ell com s' exerceix aquesta soberania y pot dirse en dos paraulas.

S' exerceix votant.

Y quan al poble no 'l deixan votar, s' exerceix xiulant per sufragi universal.

Lo govern de Fransa entén las cosas de ben distinta manera que 'l de Espanya.

Ultimament s' ha tractat en consell de ministres de la conveniencia de suprimir lo sou de quatre bisbes, a conseqüencia de successos electorals.

Desenganyarse: no hi ha res al mon qu' espavili tant com lo dejuni.

Ja veurán com los bisbes francesos tindrán més respecte a la República que 'ls espanyols a l' ordre de cosas establert a Espanya.

Ja ho diu lo refrán: «Panxa plena fa bullici.»

Un ensotanat modelo. Se diu Trinitat Mellado y Cuarter, y exerceix a Sevilla.

L' audiència de aquella capital acaba de condemnarlo a quatre anys de presidi per robo dels fondos de las Donzellas pobres de la catedral sevillana.

Y apenas publicada la sentència, se li entaula una segona causa, per falsedat y estafa.

Aixó ja no es un corb, sino un buit.

En Crispi, president del consell de ministres de Italia, no 's vol convence de qu' está fent la desgracia del seu país, obligantlo renyir ab Fransa y convertintlo en comparsa de Alemania.

Desde que Italia ha romput las relacions comercials ab la República francesa, está passant una crisis espantosa com no hi haja un altre exemple.

Y Crispi diu per consolarla:

«Fins ara Italia dependia de Fransa y hem hagut d' emanciparnos. Ja se que aquesta situació ha creat una serie de conflictes; pero aquests conflictes cessarán quan haguem reconquistat nostra soberania económica.»

Es una nova edició de aquell fulano que s' havia proposat resoldre un problema, que havia de reportarli gran beneficis.

Lo molt sabatassas tractava de fer viure a un burro sense donarli menjar.

—¡Miréu quina desgracia!—deya després que 'l burro se li hagué mort—Morirse'm ara precisament que comensava a acostumar-se a no menjar res!...

Lo mateix farà Italia si no pren un determini serio. Ja que com a burra vol tractarla en Crispi ¿per qué no se 'l ha de treure del davant ab una cossa?

D. Joan Mañé y Flaquer ho ha dit.

Respecte als escándols é iniquitats inherents al crim de Gandesa, pochos son los que s' han atrevit a remontrarse a sas verdaderas causas.

Perque de aquesta averiguació havian de resultarne condemnats lo parlamentarisme y la civilisació moderna.

D. Joan: permétem que 'm remonti encare més amunt. Es veritat que sense parlamentarisme y sense civilisació moderna, tal com l' entén vosté, no hi hauria caciquisme.

Pero no es menos cert que sense la creació del mon, no hi hauria civilisació moderna ni sistema parlamentari.

Per lo tant siguém franchs y diguemho de una vegada. La culpa de tot la té la creació del mon.

Ha mort a Ripoll lo més simpátic dels periodistas barcelonesos: D. Ramón Ginestá.

Ginestá havia exercit durant llarchs anys la carrera periodística, captantse universals simpatias no sols per son talent, per sa modestia y per son desinterés, sino també per la bondat del seu cor.

La CAMPANA DE GRACIA consagra aquest débil recort a un amic del ànima y envia l' expressió del seu condol a la desolada familia del antich gacetiller de *La Crónica*.

Un telégrama de Plassencia diu que 'l bisbe de aquella diócesis redacta una pastoral, *retant* als poders públics a que li impedeixin condemnar lo liberalisme filosófic, religió y polítich.

Pero Sr. Sagasta, per la mort de Deu. Tregui del calaix apuella porra qu' esgrimia al principi de la Revolució de Setembre, si es qu' encare la conserva.

¿Veú? Ara li vindria de alló més bé.

Per expolsar sotanas.

De com los toros poden convertirse en una especie de institució religiosa.

A Ronda s' ha donat una novillada a benefici de la reconstrucció del temple de la Mercé.

¡Me caso ab Ronda!

Es a dir que per fer esquixar la mosca als feligresos no basta prometre'ls la gloria del cel y omplirlos de beneficis y de gracias espirituals.

La verdadera gracia ha de anarse a buscar, no en la religió, sino en la plassa de toros.

Vaya, que no desconfio de veure figurar entre las assignaturas dels seminaris, l' ensenyansa completa de la tauromaquia.

Y es molt natural.

Perque avuy dia tot progressa, tot aumenta, tot prospera y s' engrandeix.

Aixis l' antich remat de ovellas místicas ha de convertirse en una manada de toros.

Las banyas sustituhirán a la llana.

Las reses mayores a las menores.

Los toreros als rabadáns.

Y 'ls capelláns, en lloch de la proverbial corona, 's deixaran la clássica *coleta*; en lloch de barret de teula durán *sombrero gacho*, y en compte de mitjas negras d' están engrescarán a las beatas ab mitjas de seda de color de carn.

Carlistas y nocedalins fa temps qu' están desafiats a

veure qui recull més firmes. Per ara en lloch de trabucassos s'envian firmes.
Fins ara 'ls nomenclatins sobrepujan als carcundas de una manera considerable. 168,172 ab 1,575 capellans, contra 8,725 ab 587 ensolanats.
Encare que molt toulo, es aquest un entreteniment com qualsevol altre.
Així com certes donas se dedican a fer senyors, los carcas fiels y 'ls infiels se ocupan en fer capellans.

Alerta! LA CAMPANA del dissapte que vé, serà doble. Estara dedicada als morts, ab ilustració abundant y text allussiu, y valdrà 10 céntims.
Ja estau avisats.

Es una gran idea la que 'm comunica un apreciable lector, contra la hidrofóbica campanya oratoria de una part del clero.

Diu ell: «Los predicadors que 's dedican a alborotar desde la trona, repelint fins a la sacietat lo que ha escrit lo Dr. Sardá y Salvatje en sou opúscul *El liberalismo es pecado*, indubtablement qu' exerceixen desastrosa influencia entre 'ls missaires ignorants, que 'l dia menos pensat seran capassos de obrir las garras y treure las anglias.»

Manera de posar coto a tal escándol: A tot predicador que verteixi desde 'l púlpit ideas subversivas, l' Estat li retirará la pensió que li paga. Igual castich s' aplicarà als rectors comunitats ó cabildos de las iglesias, parroquias ó catedrals ahont tals sermons se prediquin.

Las cantitats que 's retirin al clero deurán emplearse en arreglar los caminos y carreteras del terme municipal de la vila, poble ó ciutat ahont s' haja fet lo sermó.

Ab aquest procediment, los vehins, pèl compte que 'ls tindrà, denunciarán totas las faltas.»

Lo projecte no está mal.
Y encare més si 's considera la influencia dels bons camins en determinadas circunstancias.

Ab camins ben expeditos casi no hi ha guerra civil possible.

CARTAS DE FORA.—L' arcalde de Torroella de Fluviá quan está de humor transforma la Casa Consistorial en saló de ball, com va ferho 'l dia 7 del corrent, posant 'l entrada a ralet.

Lo rector del mateix poble lo mateix día va fer un sermó recomanant als vehins que assistissen a la iglesia «per veure—digué—si á cops de parts de rosari tirém a terra de una vegada la Societat del Centro agrícola y recreatiu.»

De manera qu' entre l' arcalde y 'l rector, los vehins de Torroella que no 's diverteixen serà perque son tristos de mena.

¿Qué passa al Masnou entre 'l rector y 'ls obrers de la iglesia? Ahont han anat a parar los cent duros que 'ls obrers tenian? ¿Cóm se comprén que 'ls obrers nombrats per l' Ajuntament hajan sigut sustituhits per altres que ha nombrat lo rector del seu gust y agrado? Creguin que tot aquest embolich y l' haver aumentat, sense més ni més, lo préu dels enterros, li quitan tota l' autoritat, quan diu a tothom qui vol sentirlo qu' ell no fa res per l' interés. Y tal vegada tinga rahó sobrada. No farà res per l' interés, perque ho farà tot pèl capital!

Los coristas de Vallirana que després de haverse compromés a cantar una missa, mediant que 'l rector pagués los gastos d' ensaigs y demés, y que tot de un plegat van saber per aquest que 's desentenía de tot, defraudant los en los seus interessos, una altra vegada sigan més cautos y no lliguin tractes sense que 'l rector los donga paga y senyal. Ell al menos ho fa aixís en l' exercici de la seva industria. La proba es que va morirseli un amich, que mil cops l' havia tret de compromisos, y al anar la viuda per encarregarli las misas corresponents, digué 'l rector:—Está molt bé; pero ja mi qui 'm paga?

Es a dir qu' ell fins tractantse dels amichs més íntims vol cobrar per endavant. Prenguin exemple 'ls coristas y un' altra vegada no deixin ensarronar-se.

CONSELL DE MINISTRES.

Un saló de bon aspecte, una taula, alguns sillons, llum abundant, bona alfombra y quadros per tots cantons.
Don Práxedes pren asiento, los ministros fan igual: tussen, fuman cigarrillos com lo més senzill mortal; lo presid'nt sona 'l timbre, contempla un xich la reunió, se rasca dos cops la barba y diu:—S' obra la sessió.

Don Venanci:—Necessito que tots, immediatament, me donguin lo pressupuesto de cada departament.—

En Canalejas:—Ja 'l porto.

En Capdepón:—Aquí está.

Lo ministre de marina:—Jo encara l' haig d' acabá.—

(Don Venanci, ab molta pressa, examina 'ls documents que li entregan los seus socios, y diu, després de uns moments:)

—Me sembla, per lo que miro, que vostés s' han olvidat de procurá economias,

—com havíam acordat.—

(Crits, protestas, saragata)

Un ministre:—¡No pot ser!

Un altre:—¡M' es impossible!

Hi fet tot lo que puch fer.

—Jo hi rebaixat cent mil duros.

—Jo hi tret dos milions cabals.

—Jo tatxo cinch mil pessetas.

—Jo més de vintitres rals.—

(Contestació del d' Hisenda:)

—Si no hi ha l' abnegació d' economisar de serio,

presento la dimisió —

(Altra vegada protestas.)

—Ja hi fet prou.

—No vull cedí.

—A mi ningú se m' imposa.

—Y a mi molt menos.

—¡Ni a mi!

(En Sagasta, que 'ls escolta sense moures ni xistá:)

—Amichs meus, no s' amohinin: ja ho discutirém demá

Ara aném a un altre assumpto.

Ja saben que s' han d' omplí algunas senadurias,

y havém de resoldre ab qui —

(Moviment entre 'ls ministros: uns trassan combinacions, altres treuben la cartera consultant apuntacions.)

En Sagasta:—Jo demano que ab tota sinceritat me diguin si acás desitjan presentá algún candidat.

Un ministre:—Desde luego declaro que jo hi promés una plassa a un amich íntim.

—A mi me 'n convenen tres.

—Es precis que 'n sigui en Gómez.

—Y en Pérez.

—Y 'l meu cosí.

—Y en Fernández.

—Y en Martínez.

—Y un que jo li soch padrí.—

(En Sagasta 's posa a riure, procura ferlos callá y murmura altra vegada:)

—Jo ho decidirém demá.

Parlém un xich del sufragi,

ara que estém tots reunits.—

(Pero en compte de parlarne, tornan a respondre a crits.

L' un vota... perque no 's voti,

l' altre diu que s' ha de dá,

l' altre...)

—¡Prou!—diu en Sagasta,—

ja ho enrahonarém demá.

Fixém, qu' es lo que ara importa,

la fetxa en que havém d' obrí

las Corts.

—Per mí, desseguida.

—Per mí fins per Sant Martí.

—Jo crech que a fi de novembre fora lo més natural

—Jo voto per la Puríssima.

—Jo per després de Nadal.—

(Aquí en Sagasta s' aixeca y aixugantse la subó,

diu, tocant la campaneta:)

—Basta; s' alsa la sessió.—

Total: que han estat tres horas

parlant a més no pogué,

han tocat totas las teclas

y al cap-de-vall... no han fet ré.

C GUMÁ.

AIXÓ 'S FA AIXÍ.

ENYOR Director: Vaig a solicitar una entrevista ab lo senyor Moret.

—¿Ab quin objecte?

—Perque 'm dongui la seva opinió sobre algunas qüestions d' actualitat.

—¿Y qué pensa ferne després de la opinió del senyor Moret?

—Publicarla en lo periódich pera informar bé als nostres lectors.

—¡Pero, desgraciad! ¿No sab vosté que tots los que han conferenciat ab en Moret han quedat malament? ¿No recorda que aquest senyor l' endemá desfá lo que ha dit lo día avants, agafant per pretest que 'ls periodistas no han sapigut expressar bé las sevas declaracions?—

—Aixó déixiu per mí. Jo ja m' arreglaré.—

Y sense més ni més, me presento a casa del senyor Moret y Prendergast.

L' home 'm reb ab infinita amabilitat—perque d' amable n' es molt—y després de las frasses de reglament me 'n vaig dret al bulto.

—Jo voldria—li dich—que vosté tingués la bondat de manifestarme qu' es lo que pensa sobre alguns punts, com verbi gracia, la...

—Ja veuré—salta 'l senyor Moret, interrompentme—vosté vagi preguntant y jo li contestaré.

—Pues endavant. Fássim lo favor. ¿Qué li sembla a vosté de la situació del ministeri?

—Que caurá dintre de pochos días.

—¿Qué 'm diu sobre la marxa dels assumptos económichs?

—Que no pot ser més desagradable. Si seguím així, aném a parar indefectiblement a la bancarrota.

—¿Suposa que las Corts s' obrirán pèl novembre, com lo govern té pensat?

—Al contrari; suposo que 'l govern está completament desorientat y no sab lo que 's diu.

—¿En quina actitud veu al general Martínez Campos?

—En total discrepancia ab lo ministeri y disposat a combatrel a mort.

—¿Li sembla si en Martos lograrà alsarse?

—No solzament m' ho sembla: ho sé de segur.

—Y vosté ¿qué pensa fer?

—Per la mèva part treballaré ab totas las mèvas forsas pera derribar la situació

—Ja 'n tinch prou. Senyor Moret, mil gracias y dispensim la molestia que li haja pogut ocasionar.—

Un parell de cortesias y una apretada de mans, y ja hem acabat la interview.

Poso immediatament en ordre 'ls meus apuntes y trobo que 'l senyor Moret m' ha dit: Que 'l ministeri caurá molt prompte. Que la nostra situació económica es detestable. Que ningú sab quán s' obrirán las Corts. Que 'l general Martínez Campos combatirá 'l govern. Que en Martos lograrà rehabilitarse. Y qu' ell mateix está resolt a fer una oposició violentíssima al ministeri.

Ab aquestos datos escrich una síntesis de la interview y la publico en la forma següent:

«Ahir varem tenir l' honor d' enrahonar ab lo senyor Moret, recullint dels seus llabis varias declaracions, que per la importancia que tenen aném a referir als nostres lectors.

Segons aquest important home públich, la vida del «ministeri está completament assegurada. Opina que la «nostra situació económica es inmillorable. Afirmo que las «Corts s' obrirán en la fetxa que 'l govern pensa obrirlas. «Sab que l' senyor Martínez Campos está absolutament al «costat del senyor Sagasta. Diu qu' en Martos no s' aixe- «cará may més y anyadeix qu' ell, lo senyor Moret, está «disposat a defensar incondicionalment al actual minis- «teri.»

L' endemá trobo al senyor Moret pèl carrer y 'm crida. —Va estar molt bé.—'m diu —Vosté ha sigut lo primer periodista que ha sapigut interpretar ab fidelitat las mèvas declaracions.

FANTASTICH.

n Llauder ha tancat la millor roba de las festas dintre de la millor maleta, se 'n ha endut en un necesser los millors perfums del seu tocador, y cap a Viena a assistir al casament de D.ª Blanca, la filla del rey de las húngaras.

Celebrarém que li probin los confits de boda.

Després de tot valen més aquests confits, que 'ls que reparteixen las columnas, quan los carlins se tiran a la montanya.

Una advertencia als astrónomos encarregats de trassar lo mapa del Cel.

Entre 'ls milions d' estrelles que han de figurarhi, no s' olvidin sobre tot de marcarn'hi una de gran importancia.

La bona estrella de 'n Sagasta.

Lo sultán del Marroch ha repartit uns quants duros entre 'ls entusiastas que 'l victorejavan.

Lo emperador africa es en aixó més felis que molts soberans d' Europa.

Al menos ell no paga als alabarderos sinó 'l dia que treballan.

En lo que va d' any lo diner de Sant Pere ha produhit 74 milions de rals.

Y per major seguretat, lo Papa ha decidit colocar aquesta suma en un Banch de Inglaterra.

De manera que 'ls diners qu' esquitxan los católichs, los protestans los manipulan y 'ls fan guanyar interés.

¡Quin exemple per aquells que quan senten parlar de un protestant s' esgarrifan!

Un meu amich que ha anat recientment a París y a Roma resum en pocas paraulas sas impresions de viatge.

«Qui visita a Roma, pert la fé religiosa.

«Qui visita a París, cobra una gran fé en lo progrés.»

Ha parlat lo rey de las húngaras. Al rebre al corresponsal de un periódich de Zaragoza, parlá de la rebeldia nomenclalina y alsantse del silló que ocupava, va dir:

—A tots los perdono y 'ls espero.

Y va tornarse a seure.

Es lo millor que pot fer: esperarlos assentat.

No 's parla més que de la concentració monárquica.

Recepta: reunir a tots los monárquichs que dejunan, desde 'n Martos a en Pidal, y fer al govern una guerra desesperada.

Pero 'l pais aixó no s' ho menja.
La carn concentrada podria lantar-lo: pero 'ls ossos concentrats, que 'ls dongan als gossos.

Grans qüestions té 'l govern al davant seu: lo sufragi universal y 'ls pressupostos.
Aixís ho reconeix un periódich ministerial.
Pero no hi ha que apurarse.
Sempre que 'l govern té alguna qüestió al seu davant, se la treu ab molt salero.
Com que ningú 'l guanya per tirars'ho tot a la esquena.

Ha mort lo rey de Portugal. Es alló que diuen: tant hi va 'l rey com lo papa, com aquell que no té capa.
Lo seu hereu y successor, duch de Braganza, ha prés lo títul de Rey de Portugal, de los Algarves y de ambos lados de la mar en Africa.
¡En fi, la mar! Agáfila ben estreta.

Ecós de la vila y cort:
«Hi ha hagut garrotadas entre dos directores de periódich.»
Y diuen los conservadors y tal vegada tenen rahó:
—Com que 'l govern fa temps que no pega als periódichs, esta clar, se las mesuran ells ab ells.

De las garrotadas han vingut los desafios entre 'ls redactors del un y del altre periódich.
Lo primer entre 'ls Srs. Lapoulide y Moya s' ha efectuat a sabre. . . y ahont dirian?
¡En l' escenari del Teatro Felipe!
Y ara aquí pregunto jo:
—¿Van ferho ab apuntadó?
¿Va ser de nit ó de dia?
Y en fi ¿van empleá' ó nó sabres de guarda-ropia?

Cuydado. companys meus de la prempsa, cuydado á caure en ridicul.
Perque segons veig, com si lo anterior no bastés, s' han concertat nous desafios entre redactors del Liberal y de La Correspondencia militar.
Y tothom pregunta ja:—¿En quin teatro?
Si acás fassin paga' entrada...
no res, un ralet ó dos...
y destinin lo producte al poble de Puigcercós.

«Diu un telégrama de Madrid:
«En Sagasta no 's preocupa de qu' en Rius y Tauler siga ó no arcalde, ni de que sigan reelegits los regidors, ans bé, considera al primer enfonzat física y moralment y respecte als demés lo tenen sens cuydado.»

¿No deyan que las dutxas, á D. Francisco li anavan tan bè?
Donchs, vaja: no 's queixará per falta de dutxas.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-si-mi-ra.
2. TRENCA-CLOSCAS.—Emilio Castelar.
3. CONVERSA.—Pepa—Nata.
4. GEROGLIFICH.—Per grans creus un gran militar.

¿ Han endavinat las quatre solucions los ciutadans F. Se-call, Un tarrassench, Casina, Anita de Sans y Escarabat petit; n' han endavinadas 3 Un nuvi vell y Quatre burots; 2 J. Bués y 1 no més Un submarino y Pau de las timbalas.

XARADA.

A MON AMICH Amadeo.

De lo que 't diré ara á tú no 'n diguis res á ningú:
Ab en Total he parlat y de moment m' ha semblat que no té 'l coló molt hu y que va mitj jeperut.
Després me n' ha convensut ell mateix, fentme sabé que vol dimitti, perque no dos-tres molta salut.

MARANGI.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA PALLES Y SEDA.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama castellá.

K. NOVAS DEL K. STELL.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—2.ª: arbre fruyter.—3.ª: eyna de pagés.

JOANET DE REUS.

GEROGLIFICH

III
II
I
BBB
Son
BBB
BBB
T
II
Ma Ma
I

P TALLADAS.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 245'21

Enviat per lo Teatro Infantil de Manresa. Producte de las entradas á deu céntims una. Ptas. 14. Gastos, pesetas 4. Resta líquit, 10.

TOTAL. Ptas. 255'21

Continúa oberta la suscripció.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. S. Pou, Sadí y Nanón, Quatre Burots. Jacinta, Noy Ros, Gabó, Noca, Macó y J. Bués:—Lo que 'ns enrián no fa per casa.
Ciutadans P. P. T., Jarak-ben-Amét, Alfons Adm, Sagristá de Fandillas, Cassino Sigle XIX, R. Costa, Lluís Salvador, Un pagés de Dos-rius, Quimet Mora, Fandilleta, Ego Sum y P. Talladas:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciutadá J. Alamaliv: Lo sonet es molt fluix.—Xeixa: La primera es massa realista: la segona anira.—J. Pich Creus: No fa 'l pes—Santiago y Cierra Espanya—Lo diálech va millor que la titulada Esclavitud. Lo demés no serveix.—Simón Alsina y Clos: Li doném las gracias.—Samuel Núñez Bey: Es bastant fluixeta.—Linet del Pont: Va molt bè.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE BARCELONA.

—Sembla que tots los dimonis contra mi 's posin d' acort...
¡Ay mangala del meu cor,
no 'm deixis... no m' abandonis!

—Deiximhi posar la má:
després ja 'ns arreglarém...
qué li costa?...
—Ca, ca, ca..
Fabra, ab aixó no fumém.